

mandlige Tjenestemænd. Vor nuværende Lønningslovgivning har taget et saadant Hensyn, men Kommissionen har altsaa ikke kunnet enes om at foreslaa det her, men har indskrænket sig til i Betænkningen at fremsætte de forskellige Synspunkter indenfor Kommissionen, men Lovforslaget, som det foreligger, gaar ud paa lige Løn for Mand og Kvinde uden Hensyn til, hvorledes Arbejdet er fordelt, eller hvorledes det udføres. Det maa da blive Rigsdagens Sag at tage Stilling til, om den vil følge det samme Princip eller indføre et andet.

Bortset altsaa fra disse enkelte Uoverensstemmelser, som ikke har givet sig Udslag i selve Lovforslaget, staar Kommissionen samlet og enig om at indstille Forslaget, som det her foreligger. Jeg tror, at Rigsdagen bør være tilfreds dermed, lige saa vel som Tjenestemændene bør være det. Der er taget saa rimelige Hensyn, som det har været muligt i Betragtning af de foreliggende, ogsaa de finansielle, Forhold i Retning af at yde Tjenestemændene en forsvarlig Løn, saaledes at de kan føre en forsvarlig Tilværelse sammen med den øvrige Befolkning. Jeg skal, som sagt, ikke komme dybere ind paa Lovforslagets tekniske Opbygning, Klassificeringen o. s. v., fordi jeg forudsætter, at den Mand, som i det væsentlige har staaet i Spidsen for Arbejdet dermed, maaske vil fremsætte nogle mere oplysende og grundige Bemærkninger derom, end jeg vil være i Stand til. Det er fra forskellige Tjenestemænds Side blevet sagt, at de Lønninger, der her ydes, er for smaa, at de ikke kan være tjente med dem — det hører man jo ofte og ser det endnu oftere fremdraget i Aviserne —, men dertil vil jeg sige, at der er det mærkelige ved det — det har jeg i hvert Fald lagt Mærke til —, at naar man taler personlig med de enkelte Tjenestemænd, udtaler de sig anderledes. Jeg har i den Tid, vi har arbejdet i Lønningskommissionen, talt med mange forskellige Tjenestemænd, og jeg har, naar jeg har ladet det skimte igennem og i den senere Tid fuldt ud har kunnet sige dem, hvad Løn de vilde kunne faa, haft den Glæde, at de allerfleste af dem har indrømmet, at Lønnen for deres Vedkommende i Grunden var tilfredsstillende, og saaledes som den burde være, men saa er der som Regel kommet et Men. Men, siger de saa, der er den eller den, eller, der er de eller de Klasser, og i Forhold til dem faar vi for lidt. De faar forholdsvis mere end vi; selv om vi egentlig burde

og kunne være tilfredse med den Løn, vi faar, er vi ikke tilfreds med, at andre, der ikke udretter bedre eller mere Arbejde end vi eller staar højere samfundsmæssigt set end vi, skal vi have mere i Løn. Det er naturligvis et Forhold, man ikke kan komme til Bunds i, fordi enhver — og det er jo rimeligt nok — betragter sit specielle Arbejde og Virkeomraade som noget af det vigtigste, og det var ogsaa godt, om hver især betragtede sin Stilling som en særlig vigtig Stilling, som det gjaldt om at røgte paa bedste Maade.

Uden at komme dybere ind derpaa vil jeg nu nævne nogle enkelte Eksempler for at belyse Forholdene lønningsmæssigt set mellem Tiden før Krigen og nu efter det foreliggende Lovforslag. Jeg skal begynde med dem, der staar allernederst paa Lønningsloven, nemlig Landpostbudene. De er nu opførte paa Lønningsloven som en Lønningsklasse for sig, og de har faaet en overordentlig Begunstigelse ved det foreliggende Forslag, hvad jeg for øvrigt ogsaa mener, de havde Krav paa, skønt jeg slet ikke tvivler om, at adskillige, naar man nævner den Løn for dem, som disse Folk vil faa, vil udbryde, at det er alt for galt at gaa saa højt op. Jeg skal kun tage en enkelt Del af Postbudene, dem, der har fuld Tjeneste: 30 km eller derover daglig. De havde før Krigen, forsaavidt de bor paa det rene Land og ikke i større Stationsbyer, hvor Folketallet berettiger dem til en noget større Begyndelsesløn, en Grundløn af 800 Kr. aarlig, stigende gennem 4 Alderstillæg med 240 Kr.; tillige havde de et 15 pCt. Tillæg, som giver 120 Kr. Et Landpostbud kunde altsaa paa øverste Lønning naa op til 1160 Kr. før Krigen. Nu derimod skal de Landpostbude, der har den største Løn, og som har fuld Arbejdsydelse, have en Begyndelsesløn paa 1680 Kr. Dernæst faar de i Løbet af 9 Aar 360 Kr. i Alderstillæg, et Dyrtidstillæg paa 540 Kr. og et Konjunkturtillæg paa 660 Kr.; det bliver altsaa alt i alt 3240 Kr. Det er en Stigning paa ca. 180 pCt., altsaa en overordentlig stor Stigning, men jeg indrømmer, og det antager jeg ogsaa, mine ærede Kolleger her i Tinget vil indrømme, at disse Mænd stod paa en alt for daarlig Løn tidligere og derfor har et berettiget Krav paa at komme betydeligt op. Jeg gaar saa bort fra dem og tager et Eksempel fra Etaterne, fra Grundstillingen indenfor Jernbane- og Postvæsenet, nemlig Portørerne og Postbudene. Før Krigen havde efter den gamle Lønningslov de af dem, der boede i København, 1260 Kr.